

Zdaniem Komisji Republika Słowenii uchybiła ponadto obowiązkom nałożonym na nią w art. 6 ust. 2 i 5 dyrektywy 2001/14/WE, ponieważ nie stworzyła mechanizmu zachęt w celu zmniejszenia kosztów zapewniania infrastruktury i wielkości opłat za dostęp.

Komisja twierdzi następnie, że Republika Słowenii nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 7 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE ze względu na okoliczność, iż to państwo członkowskie nie przewidziało metody obliczania odpowiedniej, by zapewnić iż opłaty za minimalny pakiet dostępu do infrastruktury i dostęp do torów w celu obsługi urządzeń były takie same jak koszt, który jest bezpośrednio ponoszony jako rezultat wykonywania przewozów pociągami.

Co więcej według Komisji Republika Słowenii naruszyła obowiązki ciążące na niej na mocy art. 11 dyrektywy 2001/14/WE ponieważ nie wprowadziła planu poprawy osiągniętych wyników zachęcającego przedsięwzięcia kolejowe i zarządcę infrastruktury do minimalizowania zakłóceń i poprawy osiągniętych wyników sieci kolejowej.

Oprócz tego Republika Słowenii naruszyła obowiązki spoczywające na niej zgodnie z art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE, ponieważ jej przepisy nie nakładają obowiązku kontrolowania czy szczególny segment rynku pozwala na dokonywanie podwyżek w celu uzyskania pełnego odzysku kosztów poniesionych przez zarządcę infrastruktury.

Wreszcie według Komisji Republika Słowenii dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 30 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE ze względu na okoliczność, iż nie powołała organu kontrolnego niezależnego w podejmowaniu decyzji od zarządcy infrastruktury lub wnioskodawcy.

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 237, s. 25.)

(²) Dyrektywa 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 6 stycznia 2011 r. — Postępowanie karne przeciwko Titusowi Alexandrowi Jochenowi Donnerowi

(Sprawa C-5/11)

(2011/C 103/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Titus Alexander Jochen Donner

Przy udziale:

Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof

Pytania prejudycjalne

Czy art. 34 TFUE i 36 TFUE regulujące swobodny przepływ towarów należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie, by pomocnictwo do niedozwolonego rozpowszechniania utworów chronionych prawami autorskimi podlegało karze w wyniku zastosowania krajowych przepisów karnych, jeżeli w przypadku transgranicznej sprzedaży utworu chronionego prawami autorskimi w Niemczech, jednocześnie:

- utwór ten zostaje przywieziony do Niemiec z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej i rzeczywiste władztwo nad nim zostaje przeniesione w Niemczech,
- przeniesienie własności następuje jednak w tym innym państwie członkowskim, w którym utwór nie podlegał ochronie prawa autorskiego lub ochrona ta nie była wykonalna?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 17 stycznia 2011 r. — Varzim Sol — Turismo, Jogo e Animação, SA przeciwko Fazenda Pública

(Sprawa C-25/11)

(2011/C 103/25)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Varzim Sol — Turismo, Jogo e Animação, SA.

Strona pozwana: Fazenda Pública.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 23 CIVA jest zgodny z art. 17 ust. 2 i 5 i art. 19 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja 1977 r.?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy zgodne z art. 17 ust. 2 i 5 oraz art. 19 ww. dyrektywy jest ustanowienie specjalnej pro raty (części proporcjonalnej) odliczenia od podatku od wartości dodanej poniesionego przez podatników, którzy dokonują tylko czynności podlegające opodatkowaniu, nawet jeżeli następuje to poprzez alokację kosztów w oparciu o istnienie nie podlegających opodatkowaniu subwencji na ten sektor („inputs”) w rozumieniu rzeczonoego art. 23?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).